

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΠΚΕΑ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Τό Σάββατον, 30^{ήν} Ὀκτωβρίου/ 13^{ον} Νοεμβρίου 2021, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τόν παλαιόν ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς κώμης Πκέα, Βιβλικῆς Πκείν, τῆς περιοχῆς Ἀκκρης-Πτολεμαΐδος τοῦ βορείου Ἰσραήλ, τυχών θερμῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ λειτουργία αὐτή σκοπόν εἶχε τήν Ὁρθόδοξον διαπαιδαγώγησιν καί τόν ἁγιασμόν τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς Κοινότητος αὐτῆς.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, , ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τούτου τοῦ ἁγίου Γεωργίου Πρεσβύτερος π. Ἰωάννης καί ὁ Προϊστάμενος τοῦ ἄλλου Ναοῦ τῆς κώμης ταύτης, Πρεσβύτερος π. Νεκτάριος καί ἄλλοι ἱερεῖς τῶν ὁμόρων κωμῶν, ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος καί ὁ Ἱεροδιάκονος Εὐλόγιος καί ἔψαλλαν ἀραβιστί οἱ ἱεροψάλλται ὑπό τόν ὁ Πατριαρχικόν Ἐπίτροπον Ἀκκρης-Πτολεμαΐδος, εἰς τήν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὑπάγεται ἡ Κοινότης Πκέα, Ἀρχιμανδρίτην Φιλόθεον καί μετέσχον προσευχόμενοι οἱ εὐλαβεῖς πιστοί τῆς Κοινότητος αὐτῆς.

Πρός τούτους ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Παρεγένοντο δέ πρός αὐτόν ἡ μήτηρ καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καί οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ [τῷ Ἰησοῦ] διά τόν ὄχλον· καί ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων· ἡ μήτηρ σου καί οἱ ἀδελφοί σου ἐστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες· ὁ δέ [Ἰησοῦς] ἀποκριθεὶς εἶπε πρός αὐτούς· μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τόν λόγον τοῦ θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱστορικῇ πόλει ὑμῶν Πκέα, ἵνα τελέσωμεν τήν θείαν λειτουργίαν καί εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, αἰνοῦντες Αὐτόν μετά τοῦ ψαλμωδοῦ καί λέγοντες: «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;» (Ψαλμ. 115,3). Τόση εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου μεγάλη, λέγει ὁ ψαλμωδός, ὥστε δέν δύναμαι νά εὕρω τί θά ἀνταποδώσω εἰς τόν Κύριον διά τήν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν.

Καί διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ μεγάλη αὐτή εὐεργεσία τοῦ Κυρίου; εἶναι ἡ φιλανθρωπία Αὐτοῦ, δηλονότι ἡ ἄπειρος Αὐτοῦ ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπον. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν θείαν ἀγάπην ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τά πλήθη εἰπών ὅτι: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν, οἱ τόν λόγον τοῦ θεοῦ ἀκούοντες καί

ποιούντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21).

Ποῖος δέ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος. Καί ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου; «Ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής (Ἰωάν. 1,9). Τό δέ φῶς τό ἀληθινόν εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωαν. 8,12), λέγει Κύριος.

Τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ἤκουσαν καί ἐποίησαν πάντες οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, γενόμενοι οὕτως ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ κατὰ τόν λόγον τῆς Ἀγίας Γραφῆς λεγούσης: «ὃ τε γάρ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ενός πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτούς καλεῖν λέγων: Ἀπαγγεῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε», (Ἐβρ. 2, 11-12). Μέ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σώζονται δι' αὐτοῦ. Καί τοῦτο, διότι καί ὁ Ἰησοῦς ὁ Ὑποῖος μᾶς ἀγιάζει καί μᾶς σώζει καί ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἀγιαζόμεθα καί σωζόμεθα, ὅλοι καταγόμεθα ἀπό ἑνα Πατέρα, τόν Δημιουργόν ἡμῶν Θεόν. Δι' αὐτήν δέ τήν αἰτίαν δέν ἐντρέπεται ὁ Ἰησοῦς νά ὀνομάζῃ ὅλους αὐτούς ἀδελφούς Του, λέγων: «θά διακηρύξω καί θά ὁμολογήσω τό ὄνομά Σου εἰς τούς ἀδελφούς μου, ἐν μέσῳ συνάξεως θά Σέ ἀνυμνήσω».

Ἀξιοσημείωτα ἐνταῦθα τά σχόλια τῶν ἐρμηνευτῶν: «κοινός Πατήρ Αὐτοῦ τε [τοῦ Χριστοῦ] καί τούτων [τῶν ἀνθρώπων] ὁ Θεός, ὡς κτίστης καί δημιουργός· καί τοῦ Χριστοῦ γάρ κατὰ τό ἀνθρώπινον αὐτοῦ», λέγει ὁ Ζιγαβηνός. «Εἰπὼν γάρ οὐκ ἐπαισχύνεται (Ἐβρ. 2,11) ἔδειξε τό διάφορον· οὐ γάρ κατὰ φύσιν ἀδελφός δηλονότι κατὰ τήν οὐσίαν,... ἀλλά κατὰ φιλανθρωπίαν», λέγει ὁ Μέγας Φώτιος. «Διά γάρ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχύνεται δείκνυσιν οὐ τῆς τοῦ πράγματος φύσεως ὄν τοῦτο, ἀλλά τῆς φιλοστοργίας τοῦ μή ἐπαισχυνομένου [= τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ]», λέγει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος.

Εἰς τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιούντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21), ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διακρίνεται τό ἀκατάληπτον διά τόν ἀπιστοῦντα ἄνθρωπον μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, ἀκούοντες εἰς τόν σοφόν Παῦλον κηρύττοντα: «Καί ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α' Τιμ. 3,16).

Ὅντως «μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον», τοῦτέστιν τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ φανερωθέντος ἐν σαρκί. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό ἐξαίρετον ἰδίωμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ὅτι «ὁ Θεός Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14) κατὰ τήν ἀδιάψευστον μαρτυρίαν Ἰωάννου τοῦ θεολόγου. Ἐρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Ἀκούοντες οὖν ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο οὐκ αὐτόν ὅλον σάρκα νοοῦμεν τόν Λόγον, ἀλλά σάρκα ἐνδυσάμενον καί γενόμενον ἄνθρωπον». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδή δέ εἰσὶν οἱ λέγοντες, ὅτι φαντασία τις ἦν καί ὑπόκρισις καί ὑπόνοια τά τῆς οἰκονομίας ἅπαντα.... τό ἐγένετο τέθεικεν οὐ μεταβολήν οὐσίας, ἅπαγε! ἀλλά σαρκὸς ἀληθινῆς ἀνάληψιν

παραστήσαι βουλόμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μοναδικός καί ἀπόλυτος σκοπός τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν θεόν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν μυστικήν ταύτην ἔνωσιν προγευόμεθα κατά τήν συμμετοχήν ἡμῶν εἰς τό τελούμενον μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας, τοὔτέστιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἔνωσιν μέ τόν θεόν κατάρθωσαν καί οἱ σήμερον τιμώμενοι ἑορτίως ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Στάχυς, Ἀπελλῆς, Ἀμπλίας, Οὐρβανός, Ἀριστόβουλος καί Νάρκισσος ὡς καί ὁ συμμάρτυς αὐτῶν Ἐπίμαχος. Οὗτοι ἀνεδείχθησαν ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, ἐπεὶ οὐχί μόνον ἤκουσαν, ἀλλ' ἐκήρυξαν καί ἐποίησαν τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ.

Σπουδάζωμεν [= σπεύσωμεν] λοιπόν καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἵνα διὰ τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν λόγων καί πράξεων διατηρήσωμεν ἀσφαλῆ καί ἀμετακίνητον τήν κλησιν ἡμῶν εἰς Χριστόν. «Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί», διότι ἔτσι θά μᾶς παραχωρηθῇ ἀνοικτή καί ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς παραγγέλλει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: «Οὕτω γάρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β' Πέτρ. 1,11). Αὐτῷ ἡ δόξα καί νῦν καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Ἐτη πολλά!».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε κέρασμα, κατά τό ὁποῖον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσιν τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5, 16).

Ἐντιμότατα μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀξιότιμοι Κύριοι καί Κυρίαι,

Ἀγαπητοί Ἀδελφοί,

Εὐλογητός ὁ θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ συναγαγὼν πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱστορικῇ ὑμῶν πόλει Πκέα, ἔνθα, μετά τήν θανατηφόρον δοκιμασίαν τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, ἤξιώθημεν νά τελέσωμεν τό ἱερόν μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας.

«Ἴδού δέ τί καλόν ἢ τί τερπνόν ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό», (Ψαλμ. 132, 1), ψάλλει ὁ Προφήτης Δαυΐδ. «Πάντας τιμήσατε, τήν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τόν θεόν φοβεῖσθε, τόν βασιλέα [= ἄρχοντα] τιμᾶτε», (Α' Πέτρ. 2,17), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἀρχέγονος Ρωμαιορθόδοξος (Ρούμ Ὁρτοντόξ) ἡμῶν Κοινότης συμβιοῖ μετά τῶν ἄλλων ἐνταῦθα θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί δὴ τῶν Δρούζων ἐν ὁμονοίᾳ, ἀγάπῃ καί εἰρήνῃ, τά ὁποῖα εἶναι ὁ καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή τοῦ θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. Κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἔστιν νόμος», (Γαλ. 5, 22-23).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ὁμονοίας μαρτυρεῖ

καί διακονεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐν τῷ κόσμῳ καί μάλιστα ἐν τῇ μέσῃ Ἀνατολῇ καί ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς καί τῆς μερίμνης τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῆς ἔργου· «ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ θεός ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτός ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τούς αἰῶνας», (Ψαλμ. 47,15).

Ἐπεσκέφθημεν ὑμᾶς σήμερον, οὐχί ὡς ξένοι καί παρεπίδημοι, ἀλλ' ὡς ἀδελφοί καί Ποιμένες, ἵνα διατρανώσωμεν τήν μεταξύ ὑμῶν τε καί ἡμῶν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφ. 4,3). Προσέτι δέ, ἵνα μεταφέρωμεν τήν εὐλογίαν τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, τοῦ τόπου, δηλονότι τῆς συναντήσεως τῶν ἐπουρανίων μετά τῶν ἐπιγείων, τοῦ θεοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί τοῦ τόπου τῆς «καταργήσεως τοῦ μεσοτοιχοῦ τῆς ἔχθρας», (Πρβλ. Ἐφ. 2, 14-15).

Θέλομεν νά διαβεβαιώσωμεν πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ στόματος τοῦ σοφοῦ Παύλου, ὅτι «οὐ πανόμεθα ὑπέρ ὑμῶν προσευχόμενοι καί αἰτούμενοι, ἵνα πληρωθῇτε τήν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος Αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καί συνέσει πνευματικῇ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ, καρποφοροῦντες καί αὐξανόμενοι εἰς τήν ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ», (Κολ. 1, 9-10) Ἀμήν.

Ἔτη πολλά καί ἀπηλλαγμένα τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ».

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἐπέσκέφθη τόν νέον Ἱερόν Ναόν, τόν ἐγκαινισθέντα πρό τινων ἐτῶν ὑπό Αὐτοῦ καί παρεκάθισεν εἰς μεσημβρινήν τράπεζαν, παρατεθεῖσαν ὑπό τῆς ἐνορίας, εἰς τόν Ναόν τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας